

РЕШЕНИЕ

№ 3681

гр. София, 07.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 12.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **2432** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОВВВПИ) във вр. с чл. 145– 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на И. Н. Л., с ЕГН- [ЕГН], постоянен адрес [населено място], жж. „Лагера“ № 29, вх.Б, ет.2, ап.4 срещу отказ с рег. № 230000-2441/19.02.2020 г. на Началника на 06 РУ- СДВР, за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на притежавано от него късоцевно огнестрелно оръжие.
Според жалбоподателя отказа за издаване на разрешение за носене на оръжие е постановен в нарушение на разпоредбите на чл.58, ал.1, чл.59, ал.1 и чл.58, ал.1, т.10 от ЗОВВВПИ, поради което са налице основанията за неговата отмяна съгласно чл.146, т.4 и 5 от АПК. Изтъква, че твърдението в отказа, че дейностите с огнестрелно оръжие и боеприпаси са източник с висок риск на обществена опасност в конкретния случай е несъстоятелно, тъй като в продължение на 19 години бил действащ офицер, ползвал и съхранявал огнестрелно оръжие и никога до този момент не е застрашавал живота и здравето на гражданите, като не са установени нарушения във връзка съхранението и техническата поддръжка на притежаваното от него оръжие. Твърдението в отказа, че опасността от посегателства може да бъде избегната по друг начин, като му се препоръчва ползването на предупредително или сигнално оръжие е било несериозно и в противоречие с целта на закона, тъй като при самоотбрана лицето трябвало да притежава средство- огнестрелно оръжие, с което да се защити активно от всяко непосредствено и противоправно нападение личността, и правата на

отбраняващия се чрез причиняване вреди на нападателя в рамките на необходимите предели. В този смисъл била практиката на ВКС по приложението на чл.12 от НК за приложението на института на неизбежната отбрана. Моли съда атакуваният отказ да бъде отменен като незаконосъобразен и постановен в несъответствие с целта на закона. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован лично и чрез процесуалния си представител поддържа жабата си и моли съда да я уважи, като отмени оспорвания акт. Излагат се съображения в тази насока. Претендират се разноски.

Ответникът, Началник на 06 РУ- СДВР, в съдебно заседание чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява, не изразява становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 25.09.2020 г. И. Н. Л. подал заявление в група "КОС" при 06 РУ-СДВР, вх.№ 142400-2819/2020 г. ведно с приложени документи, за продължаване срока на издаденото му разрешение за съхранение, носене и употреба на притежаваното от него късоцевно огнестрелно оръжие /л.16-24/.

На 02.10.2020 г. Началник Гр. КОС към 06 РУ- СДВР възложил проверка във връзка с подаденото заявление, като указал да бъде изготвена докладна записка за констатациите от проверката в срок от 10 дни /л.26/.

На 08.10.2020 г. е изготвена Докладна записка №230р-35210/08.10.2020 г. от полицейски инспектор при 06 РУ- СДВР, в която е отразено, че И. Л. не се води на отчет при РИ, няма наличие на данни за психично заболяване, няма данни за налагани мерки по ЗЗДН за последните три години. След проверка в информационните масиви на МВР- СУИП, е установено, че към същия има ЗМ №403 от 1998 г. по описа на РУ- К. по чл.198 и по чл.199, ал.1, т.1 от 2000 г., прекратено от Военен съд. По данни на Д.- съсед на Р. същият живеел сам на адреса. По данни на самия Л., той живеел сам на адреса и бил трудово неустроен /л.25/.

На 27.10.2020 г. е изготвена Докладна записка №230р-37348/27.10.2020 г. от инспектор при 06 РУ- СДВР във връзка с постъпила Докладна записка №230р-35210/08.10.2020 г. и на основание Заповед №Из-2263/06.11.2012 г. за издаване на разрешения за дейности с О., в която е отразено, че за Л. има следните данни: ЗМ 403/98 г. по описа на РУ- К. за престъпление по чл.198 НК, приключило с оправдателна присъда от Военен съд по НОХД №00101/00г. Посочено е още, че същият не представлява оперативен интерес /л.27/.

На 10.12.2020 г. е изготвена Докладна записка № 230р-42690/10.12.2020 г., с която е направено предложение до Началник 06 РУ- СДВР да бъде издадено исканото разрешително на И. Л. /л.15/.

На 25.01.2021 г. във връзка с писмо рег. №230000-668 от 18.01.2021 г. е постъпило възражение от И. Л., в което същият заявил, че е на навършени 60 години и живее самостоятелно в собствения си апартамент. Неподдържа постоянни контакти с роднините си и няма близки приятели, които да живеят в сградата, в която се намира апартаментът му. Единствената му възможност за защита при нахлуване с взлом на

лица от престъпния контингент, с оглед възрастта и защита на живота и имуществото му е притежаването от него огнестрелно оръжие. Посочено е още, че 19 години бил действащ офицер от БА, като са му известни правилата за съхранение, носене, употреба на огнестрелно оръжие, и не е допускал никакви инциденти във връзка с това. Моли да му се издаде разрешителното за самозащита /л.13,14/.

На 04.02.2021 г. е изготвена Докладна записка от мл. ПИ в Група „КОС“ при 06 РУ-СДВР, с която е направено предложение до Началника на 06 РУ-СДВР възражение с вх. №142400-335/2021 г. по повод започнала на основание чл.26, ал.1 АПК процедура за отказ за издаване на разрешение за достъп до О., да бъде взето предвид в хода на административната процедура и да се издаде разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие за самоотбрана /л.12/.

На 19.02.2021 г. е постановен обжалвания в настоящото производство отказ с рег. № 230000-2441/19.02.2020 г. на Началника на 06 РУ-СДВР, за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на притежавано от И. Л. късоцевно огнестрелно оръжие. В отказа е изложено, че посочените от Л. мотиви, не обосновавали необходимостта и нуждата от носене и употреба на огнестрелно оръжие. От извършените справки в масивите на МВР не се установявали доказателства относно съществуваща потенциална опасност за живота и здравето на същото лице. Посочено е, че ако Л. се чувства притеснен за сигурността си, би могъл да придобие предупредително и/или сигнално оръжие, което е на уведомителен режим, съгласно чл.54, ал. 1 от ЗОБВВПИ. Изведен е извод, че така представените мотиви и доводи за потенциални опасности не са релевантни на депозираното заявление, доколкото хипотетичната опасност, налагаща самоотбрана (самоохрана), съществувала за всеки член на обществото. Твърдяната нужда на заявителя не попадала в обхвата на закона, имайки предвид, че въведеният разрешителен режим изисквал установяване на основателни, актуални и конкретни причини, които по несъмнен начин обосновават необходимост от носене на оръжие, извън хипотетични предположения. Предотвратяването на потенциални посегателства върху личността и имуществото не можела да мотивира издаване на разрешение.

По делото е приета административната преписка, както и допълнително ангажираните от страните писмени доказателства. В подкрепа на искането си жалбоподателят е приложил- свидетелство за съдимост, в което е посочено, че Л. не е осъждано лице /л.17/; Медицинско удостоверение от Център за психическо здраве- Проф.Ш. /л.20/, в което е посочено, че лицето не се води на диспансерен отчет; Удостоверение от Н. и Удостоверение от СРП, видно от които срещу Л. няма неприключили наказателни производства /л.18, 19/; Удостоверение за годност на оръжие /л.21/; Удостоверение от Стрелбищен комплекс /л.22/; копие от лична карта /л.23/; разрешение №20150150994 да съхранява, носи и употребява огнестрелно оръжие- марка В. /Р99, калибър 9х19, №012693, приложено и прието като доказателство по делото /л.24/; копие от военна книжка на И. Л. /л.36/.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 50 ал. 3 от ЗОБВВПИ, в кръга на неговите правомощия /чл.155, ал.1 ЗОБВВПИ/, в законоустановената писмена форма. Съдът счита, че не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Постановен е при правилно приложение на материалния закон.

Разрешението за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие по

своята правна същност е облагодиятстваш административен акт, който органът издава при наличие на установените в закона предпоставки. В чл. 58, ал. 1 ЗОБВВПИ законодателят е регламентирал материалноправните изисквания, при наличието на които органът по чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ е длъжен да откаже издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие. Изискванията са два вида - свързани с личността на заявителя (т. 1 - 9 на чл. 58, ал. 1) и свързани с целта, за която се иска разрешението (т. 10).

Релевантната правна норма- чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, сочи, че абсолютна предпоставка за издаване на разрешението за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие е наличието на основателна причина. Законодателят е посочил различни, допустими причини, които могат да обосноват необходимостта от издаване на исканото разрешение. Доказателствената тежест за наличието на тази причина е на молителя. Тъй като дейностите, свързани с огнестрелно оръжие са такива с висока степен на обществена опасност, законодателят освен, че е разграничил целите на служебни и граждански - чл. 6, ал. 1, 2 и 3 ЗОБВВПИ, лимитативно е определил и видовете граждански цели - чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ. За да бъде издаден благоприятен за молителя по съдържание административен акт е необходимо да се установи основателна причина по смисъла на ЗОБВВПИ, за издаване на разрешение. Снабдяването с огнестрелно оръжие в хипотезата на чл. 6, ал. 3, т. 1 от ЗОБВВПИ /самоотбрана/ е, както приема в практиката си ВАС, крайна мярка за опазване на обществено значими блага, поради което в законодателството е установен разрешителен режим, при който за всеки конкретен случай следва да бъде доказана по несъмнен начин нуждата от използването на тази мярка. Доказването на необходимостта от притежаването, носенето и съхранението на огнестрелно оръжие за някоя от изрично изброените в закона цели е задължителен елемент от фактическия състав по разрешаване на дейност по ЗОБВВПИ. В случаите на издаване на разрешение законодателят е възложил в тежест на заявителя да обоснове искането си, като представи съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него, от които да е видно, че действително е налице основателна причина за това. Преценката за наличието на "основателна причина" се прави за всеки конкретен случай, като органът преценява наличието на необходимост от притежаването на оръжие за самоотбрана на основата на твърденията на молителя, като взема предвид и събраните в хода на преписката данни за личността и начина му на живот.

При така установените законови предпоставки, преценката за наличие или липса на обстоятелства, установяващи необходимостта от боравене с огнестрелно оръжие е въпрос за законосъобразността на акта.

В конкретния случай, безспорно жалбоподателят притежава разрешение №20150150994 да съхранява, носи и употребява огнестрелно оръжие- марка В. /Р99, калибър 9х19, №012693, приложено и прието като доказателство по делото /л.24/.

Жалбоподателя сочи като причина за искането си „самоотбрана“, като изтъква възрастта си /навършени 60 години/, живее самостоятелно в собствения си апартамент, неподдържа постоянни контакти с роднините си и няма близки приятели, които да живеят в същата сграда, поради което притежаването на оръжие била единствената възможност за защита при нахлуване с взлом на лица от престъпния контингент. Посочено е още, че 19 години бил действащ офицер от БА, като са му известни правилата за съхранение, носене, употреба на огнестрелно оръжие, и не е

допускал никакви инциденти във връзка с това. Действително по делото се установи, че Л. разполага с военна книжка, няма данни за неприключили спрямо него наказателни производство, както и няма данни за психично заболяване. Не са ангажирани обаче конкретни доказателства, обосноваващи твърденията на жалбоподателя за заплаха за живота му.

Обстоятелствата, свързани с възрастта и че живее сам не могат да са определящи като основателна причина за разрешение за съхранение, носене и употреба на оръжие. Тези доводи не обосновават по несъмнен начин основателността на искането, а тълкуването им по този начин, би довело до въвеждането на опасна практика за необосновано въоръжаване на населението и в частност на всички бивши военни на тази възраст, които живеят сами, каквато не е целта на закона.

При липсата на данни за конкретна или потенциална опасност за живота, здравето, сигурността и имуществото на жалбоподателя, не е обоснована необходимост от извършване на дейността с цел самоотбрана.

В тежест на инициралото производството лице е да докаже нуждата от извършване на съответната дейност по ЗОБВВПИ, а при данните по преписката и въз основа на приобщените писмени доказателства изводът, че не са налице материалноправните предпоставки за постановяване на позитивен (облагоприятстващ) административен акт по искането на Л. е законосъобразен. След като в рамките на проведеното административно производство същият не е посочил и доказал основателна причина, обосноваваща необходимост от притежаване на оръжие за самоотбрана, приложил административният орган е приложил специалния ЗОБВВПИ.

В тази връзка е спазена процедурата от административния орган, като Л. надлежно е бил уведомен да изтъкне основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие. Очевидно, чрез това съобщение органът е указал на жалбоподателя, че искането му не е мотивирано. В изпълнение на дадената му възможност Л. представил писмени обяснения, в които изтъкнал посочените по-горе причини, които обаче не са достатъчни за обуславят твърдяната цел за самоотбрана. Вярно е, че с оглед на чл. 35 АПК органът е длъжен да се произнесе след като изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая, но непосочването от жалбоподателя на факти и обстоятелства, които органът да провери и които факти обосновават необходимостта от самоотбрана, фактически ограничава преценката на органа до това, което е посочено в заявлението и допълнителните писмени обяснения. От същите не може да се направи извод за наличие на обстоятелства, обосноваващи потенциална опасност за живота и здравето му към датата на подаване на заявлението, които органа не е проверил и не е ценил. При липсата на данни за конкретни актове, застрашаващи личната безопасност на лицето и целостта на неговото имущество към момента на подаване на заявлението, необходимостта от носене на огнестрелно оръжие не е доказана.

Фактът, че на жалбоподателя е издавано предходно разрешително за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие, е без правно значение за законосъобразността на оспорения акт. При всяко сезиране на органа с искане за продължаване на срока на разрешителното, органът е длъжен да извърши проверка за липса на отрицателните и за наличие на положителните предпоставки, определени в закона. Противното би значело разрешението да не

е със срок. Притежаването и възможността за употреба на огнестрелно оръжие е дейност, която представлява източник на определена опасност за обществото. Поради това законодателят е поставил възможността за упражняването ѝ в зависимост от определени предпоставки, наличието на които следва да бъде установявано периодично – на пет години, съгласно чл. 84, ал. 2 ЗОБВВПИ. Не съществува законово задължение за органа при веднъж издадено разрешение задължително да продължава срока му на действие.

В заключение следва да се подчертае, че осъществяването на правнорегламентираната дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високата степен на риск за обществения ред и сигурност, не може да бъде самоцелно, а обосновано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват предполагаема опасност от нападение. Релевираните доводи за потенциална опасност не могат да докажат по несъмнен начин необходимост от извършване на правно регламентираната дейност, доколкото такава опасност съществува за всеки член на обществото, независимо от неговото занятие и местоживееене. Действително, не е необходимо да е доказана осъществена конкретна опасност по отношение на лицето, но все пак трябва да има доказателства за наличието на потенциална такава.

Предвид това следва жалбата като неоснователна да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер - 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София- град, 73-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Н. Л., с ЕГН- [ЕГН], постоянен адрес [населено място], жж. „Лагера“ № 29, вх.Б, ет.2, ап.4 срещу отказ с рег. № 230000-2441/19.02.2020 г. на Началника на 06 РУ- СДВР, за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на притежавано от него късоцевно огнестрелно оръжие.

ОСЪЖДА И. Н. Л., с ЕГН- [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: